

Τρίτη, 11 Αυγούστου 2015

Συνέντευξη με την Σοφία Βόϊκου - Γράφει η Κλειώ Τσαλαπάτη

Την αγαπητή Σοφία Βόϊκου τη γνώρισα μέσα από το πολύ αγαπημένο μου μυθιστόρημά της «Το Ταξίδι Της Φωτιάς», ένα βιβλίο συναρπαστικό που ταξιδεύει τον αναγνώστη σε κόσμους και χρόνους διαφορετικούς, ανάμεσα στην πραγματικότητα και τον θρύλο, τα σύγχρονα επιστημονικά δεδομένα και τις δοξασίες. Όμως, η συγγραφέας έχει γράψει πέντε συνολικά έως τώρα μυθιστορήματα, με διαφορετικό θέμα κάθε φορά, αλλά την ίδια ποιοτική γραφή, την ευρηματικότητα στην πλοκή και την ζωντάνια των διαλόγων και των περιγραφών διαφορετικών τόπων, εποχών και χαρακτήρων. Χαίρομαι δε ιδιαίτερα που μας εκμυστηρεύτηκε το γεγονός ότι η ίδια είναι δεινή αναγνώστρια, όπως κάθε αξιόλογος συγγραφέας οφείλει να είναι!

Με φόντο το πιο πρόσφατο βιβλίο της κ. Βόϊκου, «Το Μυστικό Της Καταιγίδας» και με ορίζοντα το νέο μυθιστόρημά της που συγγράφει τώρα, αλλά δεν μας το αποκάλυψε, την ευχαριστώ ιδιαίτερα που με τίμησε παραχωρώντας μου την ακόλουθη πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη για τους «Φίλους Της Λογοτεχνίας» και της εύχομαι καλές εμπνεύσεις και κάθε επιτυχία στο αξιολογότερο έργο της.

1) Αγαπητή κ. Βοϊκού, μας έχετε ήδη χαρίσει πέντε εξαιρετικά μυθιστορήματα με διαφορετική θεματολογία το καθένα. Ποιό ήταν το έναυσμα για την ενασχόλησή σας με τον κόσμο της λογοτεχνίας και το αντικείμενο της συγγραφής;

Γράφω και διαβάζω λογοτεχνία από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου... Ήμουν και ίσως να είμαι ακόμα “κλειστός” χαρακτήρας οπότε το διάβασμα και η γραφή ήταν ο δικός μου τρόπος για να εκφράσω τα συναισθήματά μου. Βέβαια ποτέ δεν είχα σκεφτεί πως θα γινόμουν συγγραφέας. Οι συγγραφείς για μένα ήταν κάτι άπιαστο, φάνταζαν άνθρωποι υπερφυσικοί, άνθρωποι που δεν κατοικούσαν στον κόσμο τούτο. Κάποια στιγμή, πιεσμένη από τις υποχρεώσεις της εργασίας και της οικογένειας, ψάχνοντας τρόπους για να “αποφορτιστώ”, ασχολήθηκα με τη συγγραφή του πρώτου μου βιβλίου. Όταν το έγγραφα δεν πίστευα πως θα εκδιόταν ποτέ, ήταν μια προσωπική διέξοδος. Όταν ωστόσο τελείωσε, θεώρησα πως μπορούσα να δοκιμάσω αν άρεσε και σε άλλους ανθρώπους, πέρα από τα άτομα της οικογένειας μου ή τους στενούς μου φίλους. Κι έτσι αποφάσισα, να δοκιμάσω την τύχη μου, στέλλοντας το πρωτότυπο σε εκδοτικούς οίκους. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία...

2) Από πού αντλείτε την έμπνευση για κάθε έργο σας και πόσο δύσκολο είναι να συγκεντρώσετε τις απαραίτητες πληροφορίες, ώστε να συνδυάσετε τυχόν ιστορικά γεγονότα, τόπους και μυθοπλασία;

Η έμπνευση δεν έχει χρόνο, δεν έχει τόπο, δεν έχει πατρίδα... Την ζητάς απεγνωσμένα και δεν έρχεται κι όταν δεν την ζητάς γιατί θέλεις ν' ασχοληθείς με κάτι άλλο, έρχεται και τρώει όλο σου το χρόνο. Τουλάχιστον αυτό συμβαίνει σ' εμένα. Οπότε, έχω μάθει και δεν την κυνηγάω. Την περιμένω να έρθει όποτε η ίδια θελήσει. Προσωπικά δεν μπορώ να εκβιάσω την έμπνευσή μου γιατί τότε ξέρω πως αυτό που θα γράψω δεν θα έχει κάτι από την ψυχή μου. Θα είναι μία καταναγκαστική πράξη ενώ εγώ θέλω η γραφή να είναι η οδός προς την ελευθερία κι όχι ένα ακόμη “πρέπει” στην καθημερινότητά μου. Γι' αυτό και δεν θέλω να είμαι επαγγελματίας συγγραφέας. Μέχρι στιγμής η έμπνευση έχει έρθει από τα πιο παράδοξα πράγματα: από ένα μεταμεσονύκτιο ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση, από ένα λάτιν πάρτι σ' ένα μπαράκι στη Χαλκιδική, από την τραγική ζωή μιας καλλιτέχνιδας που λάτρεψα...

Όσον αφορά στη συλλογή των ιστορικών και των διάφορων πολιτισμικών στοιχείων που απαιτείται για τη συγγραφή ενός βιβλίου, σαφώς μου τρώει πολύ χρόνο, ορισμένες φορές περισσότερο χρόνο κι από τη συγγραφή του ίδιου του βιβλίου. Ωστόσο είναι μία διαδικασία που στην κυριολεξία την λατρεύω. Ίσως είναι το απωθημένο μου που δεν πέρασα στο ιστορικό – αρχαιολογικό. Έτσι, όλη αυτή την έρευνα που φανταζόμουν στην εφηβεία μου, την βγάζω τώρα στα βιβλία μου. Μου αρέσει όλο αυτό το ψάξιμο... Μαθαίνω συνεχώς νέα πράγματα... Άλλα ψάχνεις, άλλα ανακαλύπτεις... Ω! Ναι! Είναι μία υπέροχη μοναδική διεργασία...

3) Πιστεύετε πως ο συγγραφέας πρέπει να ταξιδεύει ώστε να έχει κάποια βιώματα από τις χώρες τις οποίες περιγράφει στα βιβλία του και πόσο εφικτό είναι αυτό στην πράξη κατά τη γνώμη σας;

Πιστεύω γενικά πως όχι μόνο ο συγγραφέας αλλά κάθε άνθρωπος θα πρέπει να ταξιδεύει. Είναι ο μοναδικός τρόπος να γνωρίσει άλλους ανθρώπους, άλλους πολιτισμούς, άλλες θρησκείες, να δραπετεύσει από το μικρόκοσμό του και να ξεφύγει από τη δικτατορία του “εγώ” και να πάει στο “εμείς”. Μόνο με τα ταξίδια ο άνθρωπος μπορεί να σταματήσει να φοβάται το “διαφορετικό” κι έτσι να λυθούν πολλά προβλήματα.

Τώρα όσον αφορά στο συγγραφέα και στα βιβλία του, σαφώς μπορείς να περιγράψεις πολύ καλύτερα τόπους τους οποίους έχεις επισκεφθεί, που έχεις αφεθεί στις μυρωδιές και στις γεύσεις του. Στα μέτρα του δυνατού, προσπαθώ να επισκεφθώ τους τόπους που περιγράφω. Π.χ. Στο “Ταξίδι της φωτιάς” που το μεγαλύτερο μέρος του διαδραματίζεται στο Μεσαίωνα, επισκέφτηκα μεσαιωνικά φεστιβάλ που γίνονται στην Κεντρική Ευρώπη και που απεικονίζουν πλήρως τη ζωή στο Μεσαίωνα. Αντίστοιχα έχω επισκεφθεί το Παρίσι, την Ονφλέρ, τη Νίκαια, τη Νίσυρο, το Λιδωρίκι και διάφορες άλλες πόλεις τις οποίες περιγράφω κατά καιρούς στα βιβλία μου. Ωστόσο, στάθηκε αδύνατο να επισκεφθώ το Γκέρλιτς ή το Ζγκόρζελετς, αν και το ήθελα πάρα πολύ όταν έγραφα το “Πικρό Γλυκό Λεμόνι”. Η αλήθεια είναι πως σ' αυτό το σημείο, το ίντερνετ έχει κάνει τον κόσμο πολύ πιο μικρό κι έχει φέρει τόπους μακρινούς σχεδόν δίπλα μας.

4) Έχετε συμπεριλάβει ποτέ σε βιβλία σας κάποια προσωπικά σας βιώματα; Πόσο εύκολο, ή επώδυνο ήταν αυτό και πόσο εφικτή ήταν η αντικειμενική προσέγγισή τους συγγραφικά;

Κατ' αρχήν δεν έχω γράψει κανένα αυτοβιογραφικό βιβλίο. Αναμφισβήτητα υπάρχουν κάποια προσωπικά βιώματα στις πράξεις ορισμένων ηρώων αλλά είναι αποσπασματικά. Ακόμα και τώρα δεν ξέρω αν εγώ χρησιμοποίησα τους συγκεκριμένους ήρωες για να επουλώσω δικά μου ψυχικά τραύματα ή αν ήρωες χρησιμοποίησαν εμένα για να εκφράσουν καλύτερα την κατάστασή τους στον αναγνώστη. Σαφώς και δεν μπορεί να υπάρξει αντικειμενική περιγραφή.

Τώρα αν ήταν εύκολο ή όχι... άλλες φορές ήταν ανώδυνο – πράγμα που εξέπληξε κι εμένα την ίδια – κι άλλες φορές ιδιαίτερα επώδυνο. Όλες τις φορές ωστόσο ήταν καθαρικό.

5) Στα βιβλία σας έχετε καταπιαστεί με ποικίλα θέματα κοινωνικού, ιστορικού, μεταφυσικού και ερωτικού περιεχομένου. Πιστεύετε πως το επιστημονικό υπόβαθρο είναι απαραίτητο για τη συγγραφή ενός βιβλίου, ή αρκεί το έμφυτο συγγραφικό ταλέντο;

Ειλικρινά δεν ξέρω τι να απαντήσω... Εξαρτάται... Αυτό που είναι σίγουρα απαραίτητο είναι ο συγγραφέας να είναι “φανατικός αναγνώστης λογοτεχνίας”. Δεν μπορείς να γράψεις αν δεν έχεις διαβάσει πολύ κι αν δεν συνεχίζεις να διαβάζεις πολύ. Και να έχεις πειθαρχία. Κανένα βιβλίο δεν μπορεί να βγει, αν δεν υπάρχει αυτοπειθαρχία.

6) Υπάρχει κάποιο μοτίβο ως προς το πότε σας «επισκέπτεται» η συγγραφική σας έμπνευση; Υπάρχει κάποια συγκεκριμένη ώρα, διάθεση, ή τόπος ίσως, που να σας προδιαθέτει να γράψετε, ή είναι κάτι που 'ρέει' αβίαστα από μέσα σας συνέχεια;

Όχι... είμαι τελείως απρόβλεπτη. Όταν έχω έμπνευση μπορώ να γράψω οπουδήποτε και οποιαδήποτε ώρα της ημέρας. Στο σπίτι, στη δουλειά, σε σπίτια φιλικά, σε καφετερίες... Δεν χρειάζομαι κάποιο ιδιαίτερο χώρο, αρκεί να έχω το laptop μαζί μου. Δεν με ενοχλεί η φασαρία – ίσα ίσα πολλές φορές την επιζητώ κιάλας. Δεν μπορώ να λειτουργήσω καλά στην απόλυτη ησυχία. Δεν είμαι μοναχικά δημιουργική. Δημιουργώ καλύτερα όταν έχω κόσμο γύρω μου. Έχω βέβαια μια μικρή αδυναμία στις απογευματινές ώρες... αλλά μικρή, όχι μεγάλη αδυναμία...

7) Όταν ολοκληρώνετε ένα νέο μυθιστόρημά σας αρκείστε στη δική σας μόνο αξιολόγηση, πριν προχωρήσετε στην έκδοσή του, ή αναζητάτε πρώτα τη γνώμη κάποιου οικείου σας προσώπου του οποίου την κρίση εμπιστεύεστε;

Πρώτος αναγνώστης μου είναι πάντα ο σύζυγος μου. Εμπιστεύομαι σχεδόν απόλυτα την κρίση του γιατί ξέρω πως ούτε θα μου χαϊδέψει τ' αυτιά αλλά ούτε και θα μου κάνει εμπαθή κριτική. Διαβάζει κάθε μυθιστόρημά μου εν τη γενέσει του, κεφάλαιο – κεφάλαιο, και κάνει τα σχόλια του. Δεν είναι λίγες οι φορές που έχουμε “μαλώσει” γιατί δεν δέχομαι την κριτική του, αλλά όταν ηρεμώ και αποστασιοποιούμαι, αντιλαμβάνομαι ότι τις περισσότερες φορές τα σχόλια του είναι σωστά και φροντίζω να τα ενσωματώνω στο έργο μου. Ο αμέσως επόμενος αναγνώστης μου είναι η κυρία Αγγέλα Σωτηρίου, η υπεύθυνη των εκδόσεων “Ψυχογιός” που διαβάζει πλέον ολοκληρωμένο το εκάστοτε μυθιστόρημα.

8) Από τα πέντε μυθιστορήματά σας υπάρχει κάποιο το οποίο ξεχωρίζετε, στο οποίο ίσως έχετε μεγαλύτερη αδυναμία και γιατί; Θα θέλατε να μας πείτε λίγα λόγια για το καθένα και, γιατί όχι, την ιστορία 'πίσω από την ιστορία' του καθενός;

Αν και ως δημιουργός αγαπώ όλα τα “πνευματικά μου παιδιά”, ομολογώ πως μια μικρή αδυναμία έχω στο “Ταξίδι της φωτιάς” γιατί είναι ένα βιβλίο που έχω γράψει σε μια δύσκολη περίοδο για μένα και κρύβει την περισσότερη “Σοφία” μέσα του. Ήταν ένα προσωπικό ταξίδι αυτογνωσίας, με φόντο το γαλλικό Μεσαίωνα.

Λίγα λόγια για την ιστορία του καθενός, λοιπόν.

Ας ξεκινήσουμε από το 'πρωτάκι' μου το “Κόκκινο σημάδι”. Η γραφή του ήταν ένα μέσο για να ξεφεύγω τότε από τις πιέσεις της δουλειάς και της οικογένειας. Έμπνευση, μια γυναίκα που υπήρξε μούσα των Γάλλων σουρεαλιστών, που συμμετείχε σχεδόν σε όλες τους τις μαζώξεις και που η πραγματική της ταυτότητα παραμένει ένα μυστήριο μέχρι και σήμερα.

“Το ταξίδι της φωτιάς” κινείται σε δύο χρονικούς άξονες: στο Γαλλικό Μεσαίωνα και στο σήμερα. Πρόκειται για ένα εσωτερικό ταξίδι αυτογνωσίας και η αφορμή για τη συγγραφή

του ήταν ακριβώς η ανάγκη μου να γνωρίσω τον εαυτό μου και να συμφιλιωθώ με κάποια προσωπικά μου τραύματα.

Το “Πικρό Γλυκό Λεμόνι” ξεπήδησε από ένα μεταμεσονύκτιο ντοκιμαντέρ όπου αναφερόταν στα γεγονότα του Γκέρλιτς. Μου φάνηκε τόσο περίεργη και συναρπαστική η ιστορία που ξεκίνησα την έρευνα για να μάθω περισσότερα. Η ιστορία της Ασημούλας όπως την είχε πλάσει το μυαλό μου, ζητούσε επειγόντως να αποτυπωθεί στο χαρτί.

Έμπνευση για το “Στη σκιά του Αυγερινού” υπήρξε η ταραχώδης ζωή της γλύπτριας Καμίλ Κλωντέλ και του Αύγουστου Ροντέν και κυρίως το 'μυστικό' ότι πολλά από τα διάσημα γλυπτά του Ροντέν τα είχε φιλοτεχνήσει η Καμίλ χωρίς ποτέ να αναγνωριστεί η καλλιτεχνική της αξία.

Τέλος, “Το μυστικό της καταιγίδας” είναι ένας προσωπικός φόρος τιμής στη δεκαετία του ογδόντα, τη δεκαετία της ανέμελης εφηβείας μου. Είναι ένα βιβλίο στο οποίο ήθελα να δώσω μια νότα δροσιάς. Συνηθίζω να το χαρακτηρίζω “τραγικά αισιόδοξο” κι “αισιόδοξα τραγικό”.

9) Η συγγραφέας Σοφία Βοΐκου βρίσκει το χρόνο να διαβάζει και για δική της ευχαρίστηση και όχι μόνο για έρευνα πάνω σε κάποιο μελλοντικό βιβλίο της; Όταν συμβαίνει αυτό, ποιό είδος λογοτεχνίας προτιμάτε περισσότερο ως αναγνώστρια και γιατί;

Φυσικά και βρίσκω χρόνο. Λατρεύω το διάβασμα. Είμαι φανατική αναγνώστρια και διαβάζω ακατάπαυστα ακόμα κι όταν τυγχάνει να γράφω κάποιο δικό μου βιβλίο. Λατρεύω τα ιστορικά και τα ψυχολογικά μυθιστορήματα. Ωστόσο, υπάρχουν περίοδοι της ζωής μου που διαβάζω σαν μανιακή και αστυνομική λογοτεχνία. Τελικά, νομίζω ότι διαβάζω τα πάντα ανάλογα με τη διάθεση της στιγμής.

10) Ποιά είναι τα αγαπημένα σας βιβλία και συγγραφείς; Θεωρείτε ότι έχετε δεχθεί επιρροές από κάποιους ομότεχνούς σας, έλληνες ή ξένους, σύγχρονους ή κλασσικούς, στο δικό σας τρόπο γραφής, ύφους ή θεματολογίας;

Σίγουρα έχω επηρεαστεί από τα αναγνώσματά μου, όμως δεν μπορώ να πω ότι έχω ακολουθήσει το ύφος κάποιου συγγραφέα ή κάποιας σχολής.

Τώρα αγαπημένοι πολλοί... Θα αναφέρω ενδεικτικά ονόματα χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν λατρεύω κι άλλους... Καζαντζάκης, Τολστόι, Γιάλομ, Καμύ, Σεντ – Εξυπερί... Α! Όχι, δεν τα πάω καθόλου καλά με τις λίστες... αδικώ πολλούς...

11) Από την ελληνική και παγκόσμια λογοτεχνία υπάρχει κάποιο βιβλίο το οποίο έχετε λατρέψει και το οποίο «ζηλεύετε» ως λογοτεχνικό έργο και θα θέλατε να έχετε συγγράψει εσείς;

Έχω λατρέψει πολλά τόσο από την παγκόσμια όσο και από την ελληνική λογοτεχνία... δεν έχω ζηλέψει όμως κάποιο. Κάθε συγγραφέας γράφει ανάλογα με τα προσωπικά του βιώματα, τις προσωπικές του επιθυμίες, έχει τις δικές του προσδοκίες, οπότε κάθε έργο είναι μοναδικό ως προς το δημιουργό του. Όχι, ο καθένας δημιουργεί αυτό που "πρέπει" να δημιουργήσει. Γενικώς, θεωρώ τη ζήλεια ένα συναίσθημα που δείχνει πως δεν τα έχεις βρει καθόλου με τον εαυτό σου και πιστέψτε με, έχω κάνει πολύ μεγάλο αγώνα για να τα βρω με τον εαυτό μου...

12) Πιστεύετε πως οι συγγραφείς θα έπρεπε να προβληματίζουν τους αναγνώστες "κεντρίζοντας" τη σκέψη τους, ή ο σκοπός των βιβλίων τους θα έπρεπε να είναι καθαρά και μόνο ψυχαγωγικός; Εσείς, ποιά μηνύματα επιδιώκετε να 'περάσετε' στους αναγνώστες σας και σε ποιό είδος αναγνωστικού κοινού, συνήθως, απευθύνεστε μέσα από το συγγραφικό έργο σας;

Δεν υπάρχει "πρέπει" στην τέχνη. Ο κάθε δημιουργός γράφει ό,τι νομίζει. Δεν υπάρχει σωστό ή λάθος. Μ' αυτή τη λογική κι εγώ όταν γράφω, δεν έχω στο μυαλό πως πρέπει να προβληματίσω ή να ψυχαγωγήσω. Εκείνη την στιγμή, υπάρχει μια ιστορία στο μυαλό μου που ζητά επίμονα να βγει. Πολλές φορές μαζί με την ιστορία βγαίνουν και κάποια μηνύματα, όπως π.χ. ο σεβασμός στη διαφορετικότητα στο "Ταξίδι της φωτιάς". Δεν γίνεται όμως εσκεμμένα. Είναι απόψεις που πολλές φορές υποσυνείδητα αποτυπώνονται στο χαρτί. Αυτή είναι και η μαγεία της γραφής εξάλλου...

13) Θεωρείτε ότι ο συγγραφέας θα πρέπει να ασχολείται με διαφορετικά είδη λογοτεχνίας και να πειραματίζεται θεματολογικά, ρισκάροντας το υπάρχον αναγνωστικό του κοινό, ή θα όφειλε να εμμένει στο είδος που τον έχει καθιερώσει;

Προσωπικά πιστεύω πως ο δημιουργός, πρώτα απ' όλα, δημιουργεί για τον ίδιο τον εαυτό του και στη συνέχεια για το αναγνωστικό του κοινό. Γιατί αλλιώς δεν είναι δημιουργός είναι απλώς "έμπορος της τέχνης". Εάν λοιπόν ο δημιουργός αισθάνεται την ανάγκη να πειραματιστεί θεματολογικά, οφείλει να το κάνει. Εάν τον "κυνηγά" εμμονικά ένα θέμα, οφείλει επίσης να σεβαστεί αυτή του την εμμονή. Όσον αφορά εμένα, πιστεύω πως ανήκω σ' εκείνη την κατηγορία των ανθρώπων που πειραματίζεται κι αλλάζει θεματολογία γιατί αυτή είναι η προσωπική μου ανάγκη.

14) Είχατε κάποιους "ενδιασμούς" όταν αποφασίσατε να δώσετε το πρώτο σας βιβλίο προς έκδοση; Αγωνιούσατε ως προς την αποδοχή που θα τύχαινε από το αναγνωστικό κοινό;

Όταν αποφάσισα να δώσω το πρώτο μου βιβλίο προς έκδοση, δεν το είχα σκεφτεί ιδιαίτερα σοβαρά. Επίσης δεν είχα ιδέα πως λειτουργούσε όλο το σύστημα, οπότε δεν αγωνιούσα καθόλου για την αποδοχή του από το αναγνωστικό κοινό. Εκείνη τη στιγμή, το μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν η έκδοσή του. Μεγαλύτερο άγχος είχα για την αποδοχή στο δεύτερο βιβλίο

μου... Μετά το “Πικρό Γλυκό Λεμόνι” όμως, το άγχος αυτό έχει γίνει δημιουργικό. Ακούω τα σχόλια των αναγνωστών αλλά ευτυχώς ή δυστυχώς, δεν γράφω ποτέ έχοντας υπ’ όψη μου τι θα αρέσει ενδεχομένως στο αναγνωστικό κοινό. Τότε το έχεις χάσει το παιχνίδι. Γιατί αυτό που προσφέρεις δεν είσαι εσύ και ο ευαίσθητος αναγνώστης το αναγνωρίζει αυτό. Σημασία έχει να ξέρεις για ποιο λόγο γράφεις... Το ξέρω πως θ’ ακουστεί λίγο εγωιστικό αλλά αυτή είναι η αλήθεια. Πρώτα γράφω για τον εαυτό μου και μετά για τους αναγνώστες. Εννοείται φυσικά πως αν εκείνο που έχω γράψει έχει αγγίξει και κάποιους ανθρώπους, αυτό με γεμίζει με ιδιαίτερη χαρά.

15) Παρακολούθησα με μεγάλο ενδιαφέρον τις σύντομες ιστορίες – διηγήματά σας με κεντρικό άξονα τις αναμονές στις ουρές των ΑΤΜ. Διασκέδασα, έκλαψα, γέλασα μέχρι δακρύων! Θεωρείτε πως η πραγματικότητα μπορεί να αποτελέσει πηγή έμπνευσης για ένα συγγραφέα και, ειδικότερα, οι τόσο δύσκολες καταστάσεις που βιώνουμε τελευταία στην πατρίδα μας; Υπάρχει κάποια σκέψη σας για συγκέντρωση, ή επέκταση αυτών των διηγημάτων σας σε ένα βιβλίο, ώστε να εκδοθούν αυτούσιες, ή με τη μορφή μυθιστορήματος ίσως;

Ποτέ δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να αποτελέσει έμπνευση για ένα συγγραφέα... είναι εκείνο το μαγικό “κλικ” που δεν έχει χρόνο, δεν έχει τόπο. Μ’ αυτή τη λογική, φυσικά και η σκληρή πραγματικότητα μπορεί να αποτελέσει πηγή έμπνευσης τόσο σκληρών όσο και ανάλαφρων μυθιστορημάτων.

Τις ιστορίες των ΑΤΜ, δεν έχω σκοπό ούτε να τις εκδώσω ούτε να τις κάνω κάποιο βιβλίο. Ήταν αυθόρμητες ιστορίες γραφής που είχαν σκοπό να ελαφρύνουν κάπως την βαριά ατμόσφαιρα εκείνων των ημερών. Εάν κάποιος θέλει, να τις διαβάσει όλες μαζί μπορεί να τις βρει στο blog των εκδόσεων “Ψυχογιός”.

16) Εσείς, με την πείρα σας στον χώρο της συγγραφής, τί θα συμβουλευάτε όλους τους νέους επίδοξους συγγραφείς, που ονειρεύονται να δουν κάποτε ένα βιβλίο τους στις προθήκες των βιβλιοπωλείων;

Δεν είμαι άνθρωπος των συμβουλών, ωστόσο θα τολμήσω να δώσω δυο συμβουλές:

1. Να διαβάζουν, να διαβάζουν, να διαβάζουν...
2. Να πιστεύουν στο όνειρο

17) Κλείνοντας και, αφού σας ευχαριστήσω θερμά για την τιμή της παραχώρησης αυτής της συνέντευξης, θα ήθελα να σας ευχηθώ ολόψυχα καλή επιτυχία σε όλα σας τα βιβλία αλλά, ειδικότερα, στο πιο πρόσφατο εξαιρετικό μυθιστόρημά σας, «Το Μυστικό Της Καταιγίδας», και να σας ρωτήσω για τα άμεσα συγγραφικά σας σχέδια. Τι να περιμένουμε από εσάς στο μέλλον;

Εγώ σας ευχαριστώ.

Όσο για τα μελλοντικά μου σχέδια, έχω κάτι στα σκαριά αλλά θα μου επιτρέψετε να μην κάνω άλλες αποκαλύψεις γιατί είμαι λίγο προληπτική σ' αυτά τα θέματα. Να είστε σίγουρη πάντως ότι θα σας ενημερώσω όταν κυκλοφορήσει κάτι καινούριο!

Βιογραφικό Σοφίας Βοΐκου:

Η **ΣΟΦΙΑ ΒΟΪΚΟΥ** γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε γαλλική φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο Sophia Antipolis της Νίκαιας, στη Γαλλία, στον τομέα της Επικοινωνίας και του Πολιτισμού των χωρών της Μεσογείου. Σπούδασε επίσης Ιστορία της Τέχνης στην École du Louvre στη Γαλλία. Έχει διδάξει Θεωρία της Επικοινωνίας και Ιστορία της Τέχνης στην ιδιωτική εκπαίδευση, ενώ για χρόνια διατηρούσε μόνιμη στήλη για τα εικαστικά δρώμενα σε διάφορα πολιτιστικά περιοδικά της Θεσσαλονίκης. Έχει ασχοληθεί με τη μετάφραση βιβλίων και έχει γράψει δύο παραμύθια για παιδιά, ενώ από το 1997 δραστηριοποιείται επαγγελματικά στο χώρο της διαφήμισης και επικοινωνίας. Έχοντας περάσει από τη θέση της κειμενογράφου και καταλήγοντας διευθύντρια δημιουργικού, πολλές διαφημιστικές καμπάνιες φέρουν την υπογραφή της. Μιλάει αγγλικά, γαλλικά και ισπανικά. Είναι παντρεμένη και έχει δύο παιδιά. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά της «ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΗΜΑΔΙ», «ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ», «ΠΙΚΡΟ ΓΛΥΚΟ ΛΕΜΟΝΙ», «ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ» και «ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ».

Βιβλιογραφία Σοφίας Βοΐκου:

«ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΗΜΑΔΙ»

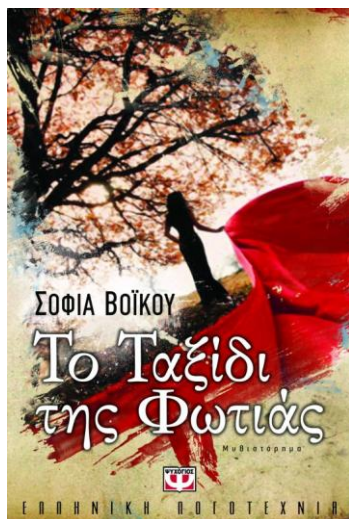
Σελίδες: 464

Τιμή: 12,39 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Το κόκκινο σημάδι που έχει η Αργυρώ στο κορμί της από γεννησιμιού της είναι ένας οιωνός. Στο εξής θα καθορίζει τα βήματά της και θα χαράζει την πορεία της στη ζωή. Από την καταστροφή της Σμύρνης και την απώλεια των γονιών της θα βρεθεί στη Θεσσαλονίκη και θα ζήσει την προσφυγιά, για να καταλήξει σε οίκο ανοχής στην Αθήνα. Η γνωριμία της με τον κόμη Φαμπιέν ντε Φοντέν θα την οδηγήσει στο Παρίσι του Μεσοπολέμου, όπου θα γίνει η μούσα όλων των μεγάλων καλλιτεχνών της εποχής: Πάμπλο Πικάσο, Σαλβαδόρ Νταλί, Αντρέ Μπρετόν, Χένρι Μίλερ. Ακόμα και ο φλεγματικός Τζέιμς Τζόις θα υποκύψει στη γοητεία της. Θα ακολουθήσει η μεταπολεμική Νέα Υόρκη όπου η Αργυρώ, ως διάσημη γκαλερίστα, θα αναδείξει τους καλλιτέχνες που θα σφραγίσουν το δεύτερο μισό του εικοστού αιώνα. Το κόκκινο σημάδι θα συνεχίσει να της στέλνει μηνύματα. Μια πρόσκληση εγκαινίων, μια χαμένη φωτογραφία, μια απρόσμενη συνάντηση, και η Αργυρώ θα 'ρθει αντιμέτωπη με κομμάτια της ύπαρξής της που και η ίδια αγνοούσε.»

«ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

Σελίδες: 512

Τιμή: 12,39 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«ΓΑΛΛΙΑ 1506

Ο Μιχαήλ ακολούθησε γοργά τα βήματά της...

«Ποιος άγιος άραγε να γιόρταζε κι είχαν τέτοιο πανηγύρι σ' εκείνον τον τόπο; Οι φλόγες ήταν ψηλές και θα πρέπει να έψησαν δεκάδες ελάφια κι άλλα τόσα ζαρκάδια κι αντιλόπες...»

«Έκαψαν τη μητέρα μου», απάντησε η Νηρηίς και συνέχισε να περπατά χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει πίσω.

ΣΗΜΕΡΑ

Η Νεφέλη, διακεκριμένη βοτανολόγος, δέχεται μίαν απρόσμενη επαγγελματική πρόταση τη στιγμή που η προσωπική της ζωή έχει γίνει στάχτη. Ο Νικολά Σαντέρ, ιστορικός και αρχαιολόγος, καλείται να φέρει στο φως ένα μεσαιωνικό χωριό, ενώ στην πραγματικότητα αποκαλύπτει κομμάτια του εαυτού του που ακόμη και ο ίδιος αγνοούσε την ύπαρξή τους. Ένα παλιό χειρόγραφο για βότανα και ρίζες κι ένα φιαλίδιο μ' ένα μυστηριώδες περιεχόμενο θα τους φέρουν αντιμέτωπους μ' ένα τρομερό μυστικό που χάνεται πίσω στο χρόνο, στη βόρεια Γαλλία του 1506.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο περιπέτεια και πάθη, όπου μεσαιωνικοί θρύλοι και δοξασίες αναβιώνουν σήμερα μέσα από το επίπονο ταξίδι για την αναζήτηση της αυτογνωσίας, το ταξίδι της φωτιάς.»

«ΠΙΚΡΟ ΓΛΥΚΟ ΛΕΜΟΝΙ»

Σελίδες: 464

Τιμή: 12,39 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Νόμιζα ότι τα είχα αφήσει όλα πίσω μου: τους ανθρώπους που μ' ανάθρεψαν, τον τόπο όπου γεννήθηκα, το στεφάνι που φόρεσα...

Λένε πως η ανθρώπινη μνήμη είναι επιλεκτική... Μέχρι τη στιγμή που ένα γλυκό λεμονάκι θα την ξυπνήσει και θα τα θυμηθεί όλα...

Λιδωρίκι 1913. Η Ασημούλα κι ο Κωνσταντής παντρεύονται από έρωτα. Η απρόσμενη στρατολόγηση του Κωσταντή θα τον απομακρύνει από τη γυναίκα του και το παιδί που περιμένουν.

1914. Ξεσπάει ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος. Στην Ελλάδα, το μίσος βενιζελικών και βασιλικών κι ο επερχόμενος Εθνικός Διχασμός θα φέρουν μαύρα σύννεφα όχι μόνο στον τόπο αλλά και στη ζωή των δύο νέων.

1916. Έξι χιλιάδες στρατιώτες, ανάμεσά τους κι ο Κωσταντής, μεταφέρονται μυστικά από την Καβάλα στη Γερμανία του Κάιζερ. Μέσα από τις στάχτες του πολέμου, θα γεννηθεί ένας καινούργιος έρωτας.

1944. Το Λιδωρίκι καίγεται. Ένας Γερμανός στρατιώτης θα σώσει από την πύρινη λαίλαπα δύο ψυχές που η ζωή θα φέρει στο δρόμο του μέσα από ένα παράξενο παιχνίδι της μοίρας.

Δύο εποχές, δύο πόλεις σε δύο διαφορετικές χώρες, δύο γυναίκες, μια φοβερή αποκάλυψη...»

Ένα μυθιστόρημα βασισμένο σε αληθινά γεγονότα που φέρνει στο φως μία από τις άγνωστες πτυχές της ελληνικής ιστορίας.

«ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ»

Σελίδες: 432

Τιμή: 11,62 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Πίσω από κάθε μεγάλο άντρα κρύβεται συνήθως μια μεγάλη γυναίκα. Όλα όμως ανατρέπονται όταν η Τερέζα Βολάνη, μαθήτρια, μοντέλο και ερωμένη του διάσημου γλύπτη Άγγελου Αυγερινού, μεταμορφώνεται σ' ένα λαμπερό και αυτόφωτο αστέρι. Ο δάσκαλος αισθάνεται πως χάνει το βάθρο του. Ο εγωισμός τον τυφλώνει. Η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη παρόλο που τα έργα, που είναι στην πραγματικότητα γλυπτά της μαθήτριάς του, φέρουν τη δική του υπογραφή. Με φόντο την Αθήνα του Μεσοπολέμου και την παρακμιακή ελευθεριότητα των καμπαρέ όπου όλα επιτρέπονται, μία θυελλώδης ερωτική σχέση που ξεπερνάει τα σύνορα της Ελλάδας οδηγεί τους ήρωες σε μια πολυτάραχη ζωή. Από τα διθυραμβικά σχόλια και την αποθέωση στη δίνη της φλόγας και της καταστροφής. Δίπλα στον Αυγερινό και την Τερέζα, η ανδρόγυνη Καλυψώ, η άνευρη Άννα, ο φοβισμένος Θεμιστοκλής θα προσπαθήσουν ν' αδράξουν την ευτυχία. Άραγε το αστέρι της Τερέζας Βολάνη θα ανατείλει κάτω από τη σκιά του Αυγερινού;»

«ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ»

Σελίδες: 496

Τιμή: 15,86 €

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Ένα νησί στο Αιγαίο, ένα σβησμένο ηφαίστειο, μια απρόσμενη καταιγίδα, ένα μεγάλο μυστικό... Η μυστηριώδης Κατερίνα βλέπει τον κόσμο μέσα από τα σφραγισμένα παράθυρα του καπετανόσπιτού της.

Ένας Ιταλός καπετάνιος, φορτωμένος πάθη κι ενοχές, προσαράζει με τέσσερις ψυχές σ' έναν καταραμένο όρμο.

Ο Λογγίνος, ο καμπούρης καντηλανάφτης, κουβαλάει στην πλάτη του τις αμαρτίες του νησιού κρύβοντας ένα επτασφράγιστο μυστικό.

Κι ένας ξένος που εμφανίζεται αναπάντεχα σαράντα χρόνια αργότερα, για να αναζητήσει τα ίχνη της χαμένης του αγάπης.

Η ξαφνική καταιγίδα που θα σαρώσει το νησί θα ξεπλύνει κρίματα και αμαρτίες, θα ξεκλειδώσει συνειδήσεις, θα ζωντανέψει έρωτες ανεκπλήρωτους κι αγάπες ξεχασμένες.

Από τα ιταλοκρατούμενα Δωδεκάνησα και τη γερμανική Κατοχή στην ξεγνοιασιά της δεκαετίας του '80...

Ένα βιβλίο-ύμνος στη χαρά της ζωής και στη δύναμη του έρωτα.

Αναρτήθηκε από [ΚΛΕΙΩ ΤΣΑΛΑΠΑΤΗ - ΝΙΚΟΛΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ](#) στις [Τρίτη, Αυγούστου 11, 2015](#)